

Miranove smučī

Bojan in Miran sta bila brata, Bojan starejši, Miran mlajši, Bojan krepak in razborit, Miran nežen in pohleven. Oba pa sta bila vnetja za telovadbo, plavanje in smučanje. Toda, ker se je njuna mamica bala, da bi si Miran pri smučanju prizadeval preko svojih šibkih moči, je predlanskim prinesel Božiček nove smučī le Bojanu. Miran pa je dobil mnogo lepih stvari, celo tricikel, to je kolo na tri kolesa, da bi se vozil z njim kakor odrasli ljudje. V vsem mestecu ni bilo otroka, ki bi imel tako kolo, bo menda vendar zadovoljen z njim. Res je, kazal se je pač srečnega, a srce mu je bilo bolno od razočaranja. Saj je tricikel lep, a stokrat lepše so smučī, take, kakor jih je dobil Bojan. »Mar se nisem prizadeval, morda nisem bil dovolj priden, da jih nisem dobil?« je ternal Miran sam pri sebi. Bojan v šoli nagaja, nagaja mamici in očetu, luča kamenje na cesti za šolarji, se pretepa z otroki in draži mesarjevega psa. Pa je le dobil smučī! Vozil se bo z njimi na travniku pod gradom, vsi ljudje ga bodo gledali, ko bo poddrževal nizdol, in mamica se bo ponosno smehljala in prikimavala ljudem, ki ji poreko: »Kako je vaš fantek korajžen! To je Bojan — kaj ne? O, to je postaven fant!« Tako govore ljudje. Njega pa, ki stoji poleg mamice, pa le božajo po glavi, rekoč: »Ta je pa še prešibek, kaj ne?« Vedno pravijo »Kaj ne?«, ti grdi, odrasli ljudje, ki mu ne privoščijo smučk, za to mu jih tudi ne kupijo, niti Božiček se mu jih ne upa prinesiti, ker bi ti odrasli ljudje že toliko in tako govorili, da niso zanj, da je še premajhen, prešibek in preotročji, da bi se mamica in Božiček skesala in jih vzela nazaj, čeprav bi se on znal ravno tako urno zavrteti kakor Bojan, če ne še urnejše.

Zato je bil Miran žalosten vso zimo in vselej, ko je zagledal Bojanove smučī, se jih je ljubeče dotaknil, pobožal gladki les in srce mu je bilo težko od grenkobe. Bojan pa je vsak dan mogočno razkladal, koliko že zmore na smučeh, in če je Miran pritegnil z vneto besedo, ga je vselej nekoliko zviška zavrnil, češ, kaj boš ti govoril, ko še stati ne znaš na smučeh, To je bolelo ...

Naslednje leto — to je bilo lani, pa je Miran vsak večer molil in prosil Jezuščka, naj ga vendar to pot ne preze — naj mu vendar prinese smučī, saj mu sme vzeti tricikel, druge igrače in celo slikanico, ki jo ima tako rad — in vse skupaj odnesti drugim, revnim otrokom — le na smučī naj ne pozabi.

Za božič jih je res dobil. Njegovega veselja vam ne morem opisati. Mamici je bilo kar hudo, ko je gledala sijaj v očeh svojega Mirana. Pritiskal je smučī k sebi, jih pomerjal, gladil in likal — najraje bi jih kar poskusil.

Štirinajst dni pozneje se je že dokaj spretno vozil. Učil se je pluziti, zavrteti kristijanijo in celo skakati preko obronka, da se je kar zakadilo za njim in da je mamica, ki ga je gledala, kriknila. Ljudje pa so se smejali in govorili mamici: »Ta je vaš fantek, najmlajši — kaj ne? Pa tako dobro smuča!« To je bilo lepo! Veter brije okrog nosa, sneg prši — smučī pa drče ko blisk — ljube, drage smučī!

Zvečer, preden je legel k počitku, jih je vselej očistil, z voskom namazal in polikal. Zjutraj pa, preden je odšel v šolo, jih je spravil v predsobo za vrata, da bi jih imel popoldne koj pri roki.

In ko je zima minila, jih je s težkim srcem spravil na podstrešje v kot, kjer naj bi počakale do zime.

Minula je pomlad, minulo je šolsko leto in ko so minule tudi počitnice, je Miran zbolel. »Škrlatinka!« je dejal zdravnik in mamica je zakričala kot ranjena žival.

Miran pa je ležal v izolirni bolnici, v pustih, svetli sobi in bledlo se mu je. Nekoč je vprašal mamico, da-li bo že kmalu zima — a mamica je jokaje odkimala. Saj ni smela biti pri njem, le skozi okno je gledala vsak dan in njene oči so bile tako žalostne. Nekoč pa jo je vprašal, če je res, da mu je Božiček spet odnesel smuči. Mamica mu je zatrjevala, da ne — da so še doma na podstrešju, kjer jih bo našel, ko pride domov. A Miran ni mogel verjeti. Saj jih je tako razločno videl, svoje ljubljene smuči... Božiček, ves svetel, jih je odnesel v naročju s seboj in odplaval z njimi daleč, daleč proč... on, Miran, pa je ostal sam...

Drugo jutro je mali Miran umrl, revček.

Spet je prišla zima. Snega se je bilo naletelo mnogo — oh, kako lepega snega, onega lahkega pršiča, po katerem drče smuči tako prijetno, da se ti zdi, kakor da si v pravljичni deželi.

Bojan se je že nekaj dni smučal, ko ga je nekega dne poprosil sosedom Janžek, naj mu posodi Miranove smuči. Bojan je šel na podstrežje in poiskal smuči v kotu med staro obleko. Odvijal je cunje, v katere jih je bil še Miranček zavil, in že jih je izluščil, jih hotel dvigniti in odnesti, ko je zagledal ob

notranjem zavoju deščice nekaj čačk. Ponesel je smuči k podstrešnemu oknu in čital okorno zapisane črke: »TO SO SAMO MOJE SMUČI!«

Bojan je spustil smuči iz rok. Oči so se mu zasolzile in ves razburjen je zbežal k mamici, ki je sedela v sobi pri oknu in strmela v zimski dan.

Pritekel je k njej, se je ovil in zaihtel:

»Mami, mami, Miran se pa ne more nikdar več smučati — mami, mami — Miranovih smuči — ne bomo dali nikdar stran!«

In mamici je odleglo, kakor že dolgo ne, ko je spoznala, da tudi Bojan najde k njej, ko je toliko in tako sama — odkar ni več njenega malega smučarja ob njej...

Skrivnostna številka 7

Znameniti nemški slikar Dürer je, kakor poročajo »Novice« 1880 (230), na poti v Italijo obležal bolan v Kamniku. V svojih spominih omenja, da je spotoma upodobil »una villana Windische«, t. j. kmetico Slovenko. O velikem umetniku vemo nadalje, da je l. 1514. naslikal »Otožnost«, ki nam na presenetljiv način ponazorjuje staro in srednjeveško vražo glede skrivnostne številke »sedem«. To je magičen štirjak iz 16 števil:

v katerikoli smeri jih sešteješ, dobiš vsoto 34, torej $3 + 4 = 7$.

16	3	2	13
5	10	11	8
9	6	7	12
4	15	14	1

Sredi zadnje vrste najdeš letnico slike 1514, ki jo je spretni mojster skušal skriti v uganko, vendar jo je le ohranil potomstvu.

A. D.